

בבית המשפט העליון

בש"פ 8643/12

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

העורר: [REDACTED]

נגד

המשיב: היועץ המשפטי לממשלה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים שניתנה
ביום 5.11.12 ע"י כב' השופטת ג' כנפי-שטייניץ ב-מ"ת
15583-10-12

כשם העורר: עו"ד איתי רוזין; [REDACTED]

כשם המשיב: עו"ד אביטל ריבנר-אורון

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית-המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ) ב-מ"ת 15583-10-12, מתאריך 5.11.2012, שבגדרה הורה בית-המשפט המחוזי הנכבד על מעצרו של העורר עד למתן החלטה בעתירה להכריז עליו ככר-הסגרה לבלגיה (תה"ג 15563-10-12), לפי סעיף 5 לחוק ההסגרה, תשי"ד – 1954 (להלן: חוק ההסגרה).

אביא להלן, בתמצית, את הנתונים הרלוונטיים.

העובדות הצריכות לעניין

2. בתאריך 26.5.2011 הגישה ממשלת בלגיה למדינת ישראל בקשה להסגרת העורר (שהוא אזרח ישראלי ובלגי) לידיה, על יסוד האמנה האירופית בדבר הסגרה,

כדי להעמידו לדין בגין ביצוע עבירות מין בקטינים ועבירות סמים המיוחסות לו. בתאריך 13.10.2012 נעצר העורר לפי סעיף 6 לחוק ההסגרה, ובתאריך 14.10.2012 הגיש המשיב לבית המשפט המחוזי בירושלים עתירה להכריז על העורר כבר-הסגרה.

על-פי הנטען בעתירה, החל משנת 2002 ועד לשנת 2008 ביצע העורר, בהזדמנויות שונות ובתדירות גבוהה, מעשים מגונים ומעשי סדום בשני קטינים ילידי שנת 1990 (בקטין פ' עד לשנת 2008 – בהיות הקטין בין הגילאים 12 עד 18 שנה; ובקטין מ', חברו של הקטין פ' – עד לשנת 2006 – בהיות הקטין בין הגילאים 12 עד 16 שנה), לאחר שפיתה אותם לקיים עימו יחסי מין בעזרת סמים ואלכוהול.

3. בד-בבד עם הגשת העתירה, ביקש המשיב להורות על מעצרו של העורר עד למתן החלטה בעתירה. עם הגשת הבקשה, ועוד טרם הדיון בה, ביקשו באי-כות העורר כי יוזמן תסקיר מעצר בעניינו ובית המשפט הורה לעשות כן. התסקיר שהוגש לא בא בהמלצה לשחרר את העורר לחלופת מעצר.

החלטת בית המשפט המחוזי, מושא הערר

החלטת בית המשפט המחוזי, מושא הערר

4. בתאריך 5.11.2012, לאחר דיון שהתקיים בפניו, הורה בית-המשפט המחוזי הנכבד בירושלים על מעצרו של העורר עד למתן החלטה בעתירה להכריז עליו כבר-הסגרה.

בית-המשפט קמא הנכבד קבע, כי קיימות ראיות לכאורה, שאינן חסרות ערך על פניהן – ואף למעלה מכך – למעורבות העורר במעשים המיוחסים לו.

עוד קבע בית-המשפט קמא כי העבירות המיוחסות לעורר – מעשי סדום ומעשים מגונים שבוצעו, על פי הטענה, בקטינים לאורך שנים רבות, בתדירות גבוהה ותוך פיתוי של הקטינים בסמים – מעידות על מסוכנות העורר, המתעצמת לנוכח גילם של קורבנות העבירה בעת תחילת ביצוע המעשים והעובדה כי המעשים נעשו בהסתר לאורך שנים ארוכות, מבלי שנתגלו.

כן קבע בית-המשפט הנכבד קמא, כי קיים חשש להימלטות העורר מאימת הדין לנוכח העבירות המיוחסות לו והעונש הצפוי לו, ככל שיוורשע בדין. בהקשר זה הוזכר כי העורר הגיע לישראל באוקטובר שנת 2008 – זמן קצר לאחר שנחשפה

הפרשה ולאחר שהוריו של פ' באו אליו בדרישות – ומאז הוא נמנע מלחזור לבלגיה. בית המשפט הוסיף כי גם אם הטעם להגעתו של העורר לישראל היה חתונת בנו (כטענת באי-כוח העורר) – אי-חזרתו לבלגיה קשורה, כנראה, לפתיחת החקירה נגדו.

באשר לחלופת המעצר שהוצעה (שחרור בתנאי "מעצר בית" מלא בבית אמו של העורר בו מתגוררים גם שני אחיו הבגירים, וכן פיקוח על-ידי אחיו הבגירים של העורר, לצד איזוק אלקטרוני) – בית-המשפט קמא הנכבד קבע, כי בנסיבות המקרה הנדון ספק אם ניתן יהיה להבטיח שהמדינה תוכל לקיים את התחייבויותיה כלפי מבקשת-ההסגרה, אם ישוחרר העורר לחלופה המוצעת ויחלט על הסגרה. בקבעו כך הסתמך בית-המשפט קמא הנכבד על פסיקת בית-משפט זה ב-בש"פ 500/86 פרידמן נ' היועץ המשפטי לממשלה (פורסם בנבו, 20.6.86), לפיה על המדינה לנקוט משנה זהירות על מנת להבטיח כי יהיה בידיה לכבד את התחייבותה כלפי המדינה המבקשת, וכן הפנה ל-בש"פ 5408/09 מאיו נ' היועץ המשפטי לממשלה (לא פורסם, 19.7.09; להלן – עניין מאיר).

לכל אלה הצטרפה בהחלטת בית-המשפט קמא הנכבד, הפניה להתרשמות שירות המבחן לפיה לנוכח גישתו של העורר למעשים המיוחסים לו ועיוותי חשיבה הקיימים אצלו לגבי הקשרים המיניים שקיים עם הקטין פ', ובהתייחס לאופן שבו ניהל העורר מערכות יחסים מקבילות (תוך הסתרת מידע) – קיים סיכון להישנות המעשים מצדו ואף להפרת תנאי השחרור.

הטענות בערר

5. בערר שלפניי משיג העורר על קביעותיו של בית-המשפט קמא באשר לקיומן של ראיות לכאורה למעצרו ובאשר לקיומה של עילת מעצר בעניינו. כמו-כן, מלין העורר – וזו עיקר טרונייתו – על-כך שבית-המשפט קמא הכריע בעניינו, מבלי לבחון עניינית את החלופה שהוצעה על-ידו, וזאת תוך הסתמכות על הלכה ששונתה, לתפיסתו, בינתיים, לפיה בהליכי הסגרה – המעצר הוא הכלל, ואילו חלופת-המעצר היא בגדר חריג נדיר לו.

6. לטענת העורר, מחומר הראיות הקיים בתיק משתקפת תמונה שונה לחלוטין מזו המצטיירת בבקשת ההסגרה ובבקשת המעצר – הצריכה להשפיע באופן מהותי על

קיומה של עילת מעצר ועל אפשרות להסתפק בחלופת מעצר בעניינו של העורר. פירוט בנושא זה יבוא מיד בסמוך.

7. באשר ליחסים עם פ' העורר טוען, כי מחומר הראיות המצוי בתיק עולה כי הוא פיתח יחסים אינטימיים עם פ' לראשונה, כאשר פ' היה בן 16-17 (ולא בן 12, כנטען בבקשת ההסגרה). מערכת זו נוהלה, לדבריו, בהסכמה וללא כל צל של אלימות, איומים או יחסי תלות. ריבוי השיחות שיצאו ממספר הטלפון בביתו של פ' למספר הטלפון של העורר, כפי שעולה ממחקר-תקשורת שביצעו רשויות החקירה בבלגיה, מעיד, לטענת העורר, כי פ' היה מעורב מרצונו בקשר ואף יום אותו לעיתים קרובות. לכך מצטרפים גם מכתבי אהבה ששלח פ' לעורר, אשר נמצאו בחיפוש שנערך בבית העורר (כמתואר בפיסקה 5 להחלטת בית-המשפט קמא). בנוסף, טוענים באי-כוחו של העורר, כי משנודע לבני משפחתו של פ' על מערכת היחסים עם העורר, הם בחרו שלא להגיש תלונה נגדו, ואף נפגשו מספר פעמים עם העורר ועם בן-זוגו, בניסיון להביא את העורר לשלם להם פיצויים, בתמורה לכך שלא תוגש נגדו תביעה. משניסיון זה לא צלח – כך לטענת באי-כוח העורר – הגישו פ' ובני משפחתו תביעה אזרחית נגד העורר, ועל-מנת לכסס אותה הגיש עורך-הדין המייצג את בני המשפחה (ולא פ' עצמו) גם תלונה למשטרה.

8. באשר ליחסים עם מ' – העורר טוען (מעבר לטענתו בדבר פגם שנפל בגביית ההודעה, ליקוי שיש בו, לכאורה, כדי להביא לפסילתה, לשיטתו – השגה אליה לא אדרש בגדרי החלטתי זו), כי אין כל אינדיקציות, או תימוכין למה שנטען כנגדו בבקשת ההסגרה. בהקשר זה הוא גורס כי מ' טען בהודעתו כי מעולם לא היה קורבן לעבירות מיניות מצד העורר וכי הוא הכיר את העורר באמצעות פ' (חברו) ונפגש עם העורר פעמיים או שלוש בלבד. לגישתו, רק לאחר שהתוקרים הפסיקו את חקירתו של מ', לשם שיחה שלא לפרוטוקול, שינה מ' את גרסתו וטען כי העורר קיים עימו יחסים מיניים, ואולם – מהאופן שבו תיאר מ' את היחסים המיניים בינו לבין העורר עולה כי מ' הוא שביצע בעורר מעשי סדום, ולא להפך.

9. באשר לטענה בדבר הרחת הקטינים לשימוש בסמים, טוענים באי-כוח העורר כי חומר החקירה מראה בבירור שהקטינים עימם ביצע העורר, כביכול, את המעשים המיוחסים לו – נהגו לעשן סמים בחבורה, כי הם (הקטינים) סיפקו בעצמם, מדי פעם, סמים לעורר, וכי לחלק מהם עבר עשיר בעבירות סמים.

10. בדיון שבפני חזרו באי-כוח הצדדים על טענותיהם. זה המקום לציין כי לאור ההערות שהשמעתי בדיון – בא-כוחו של העורר הודיע כי מרשו יוותר – ביחס לערר זה – על טענותיו באשר לראיות לכאורה, תוך שמירתן להמשך ההליכים, אך כל זאת מבלי לגרוע מהטענה לפיה על בית-המשפט להתחשב בעצם טענותיו בנוגע לחולשת חומר הראיות בתיק ביחס לבירור האפשרות לשחרר את העורר לחלופת-מעצר.

עתה, משנסקרו עד הנה הדברים שהובאו לעיל – אעבור לליבון הטענות.

דיון והכרעה

11. לאחר עיון בכל החומר שבפני ושמיעת טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין העורר להתקבל באופן חלקי, במובן זה שהתיק יוחזר לבית-המשפט קמא הנכבד כדי שיבחן את היתכנות האפשרות לשחרר את העורר לחלופת-מעצר הדוקה, בשים לב לנסיבות המכלול.

להלן אפרט בקצרה את הנימוקים למסקנתי זו.

12. בהחלטת בית-המשפט קמא הנכבד אין דיון מקיף בשאלה אם ניתן לצמצם את החשש מפני הימלטות העורר ואת המסוכנות הנשקפת ממנו באמצעות חלופת-המעצר שהוצעה. ניכר כי החלטתו של בית-המשפט קמא לדחות את החלופה המוצעת נסמכה, בעיקרו של דבר, על חומרתן של העבירות המיוחסות לעורר – כשהן לעצמן; על "החשש המובנה" להימלטות, הטבוע בהליכי הסגרה; ועל הגישה שנהגה בפסיקה עובר לחקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ו – חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), תשנ"ו – 1996 (להלן: חוק המעצרים), לפיה שחרור לחלופת מעצר במסגרת הליכי הסגרה ייתכן אך ורק במקרים נדירים וחריגים. בסופו של יום, נראה כי בית-המשפט קמא העניק משקל-יתר לשיקולים האינהרנטיים הטבועים בהליכי הסגרה ככאלה, כנגד זכותו החוקתית של העורר לחירות ממעצר, ולפיכך, יש מקום לדון מחדש בחלופת המעצר המוצעת. עתה ארחיב ואפרט.

13. חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו קובע, למעשה, כלל כי אם לא מתקיימים תנאי פיסקת ההגבלה, הרי שבלשון סעיף 5 לחוק היסוד האמור: "אין גוטלין ואין מגבילים את חירותו של אדם במאסר, במעצר, בהסגרה או בכל דרך אחרת" (ההדגשה שלי – ח"מ).

סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים משלים את ההוראות החוקתיות ומורה כי בית-המשפט לא יוציא צו מעצר, אלא אם כן נוכח כי לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם, פחותה. בהתאם לעקרון "התחולה הכללית" של דיני המעצרים, הקבוע בסעיף 1(ג) לחוק המעצרים, חלה הוראה זו על כלל הליכי המעצר, לרבות מעצר במסגרת הליכי הסגרה (בהקשר אחרון זה ראו גם סעיף 22 לחוק ההסגרה, המחיל אף הוא את דיני המעצר על מי שהתבקשה הסגרתו).

14. כיום מקובלת הגישה לפיה כאשר ניתן להבטיח, באופן סביר, כי תכליות מעצרו של מבוקש-ההסגרה תושגנה באמצעים ובתנאים שפגיעתם בחירותו של המבוקש פחותה ממעצר של ממש מאחורי סורג ובריה – יש לעשות כן, ואולם ראוי עדיין להתחשב בעילת המעצר הנטענת, בראיות לכאורה, במסוכנות לציבור ובחשש להימלטות, והכל תוך בחינה פרטנית של הנסיבות הקשורות למבוקש ולפרשה כולה. נראו: דברי כב' השופט א' א' לוי ב-בש"פ 3974/07 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (לא פורסם, 20.5.2007; להלן – עניין פרצוב), וב-בש"פ 9850/08 היועץ המשפטי לממשלה נ' גיא מאיר (לא פורסם, 25.11.2008); דברי כב' השופט א' פרוקצ'יה ב-בש"פ 725/09 היועץ המשפטי לממשלה נ' מאיר אברג'יל (לא פורסם, 30.1.09), בפסקאות 12-13 וכן בפיסקה 21 שם; דברי כב' המשנה לנשיאה, השופט א' ריבלין בעניין מאיר; כן עיינו: בש"פ 4422/03 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה (לא פורסם, 29.5.2003), ולאחרונה: בש"פ 8932/12 תירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (לא פורסם, 24.12.2012); בש"פ 2045/12 גלוחוב נ' היועץ המשפטי לממשלה (לא פורסם, 28.3.2012); בש"פ 2671/11 היועץ המשפטי לממשלה נ' מישל יובל (לא פורסם, 28.4.11; להלן – עניין יובל)].

15. המעשים המיוחסים לעורר נעשו, לכאורה, בבלגיה, בין השנים 2002 עד 2008, קרי עד לפני למעלה מארבע שנים. למרות שמדובר, לכאורה, במעשים חמורים מאוד ובקטיגנים, וטענות ההגנה של העורר נראות לכאורה מוקשות, דומה שאין בכל אלה כדי לשלול מראש, מניה וביה, את הצורך לבדוק היתכנות אפשרית לשחרורו של העורר

לחלופת מעצר. לא מיותר לציין בהקשר זה עוד כי התרשמותו של שירות המבחן היתה שמושא משיכתו המרכזי של העורר הם גברים, לרוב צעירים ממנו – וזאת, להבדיל מקטינים. בנוסף – גילו המבוגר יחסית של העורר (כבן 56), העובדה שהוא נעדר עבר פלילי, בארץ או בבלגיה, והיעדר אינדיקציה על ביצועם של מעשים דומים לאלו המיוחסים לו קודם להגשת האישומים, או בעת הימצאותו בישראל מאז 2008 – כל אלה עשויים להקהות במידה מסוימת את המסוכנות הנטענת, הנשקפת מהעורר, ולו לגבי הציבור בישראל.

בנתונים אלה, בצירוף טענות באי-כוח העורר באשר לטיבן, עוצמתן ומשמעותן של הראיות לכאורה המצויות בתיק (לעניין השפעתם של פגמים או סתירות בחומר הראיות על בחינת חלופת מעצר, ראו, למשל: בש"פ 7532/08 אבו סבית נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.9.2008); בש"פ 5837/00 חטואל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 28.8.2000)) – יש, לדעתי, כדי להטות את הכף לעבר הצורך לבחון את ההיתכנות של האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר הדוקה, שפגיעתה בחירותו תהיה פתוחה ממעצר ממש.

16. זה המקום להרגיש כי ה"חשש המובנה" להימלטות מן הדין, הנלווה להליכי הסגרה מעצם טבעם, קיים בעיקר כאשר מדובר במבוקש-הסגרה, אשר נמלט ממש מאימת הדין הפלילי בארצו. בענייננו, דומה שאין חולק על כך שהעורר הגיע לארץ בחודש אוקטובר שנת 2008 (כשהוא מצויד בדרכונו שלר) – כחודשיים לפני חתונת בנו, וכארבעה חודשים לפני הגשת התלונה הפלילית נגדו בבלגיה. אמנם, אינני סבור, כי אין כל קשר בין הישארותו של העורר בארץ לבין חשיפת המעשים המיוחסים לו, כטענת באי-כוחו, ואף אני התרשמתי כי אי-חזרתו לבלגיה קשורה, קרוב לוודאי, לפתיחת החקירה נגדו שם, אלא שגם אם "בריחה מאחריות" (כלשון באת-כוח המשיב), יש כאן – "הימלטות מאימת הדין הפלילי" במלוא משמעות המילה אין פה. לכך יש להוסיף גם את טענות באי-כוחו של העורר באשר להתנהלותו של העורר: העורר נכנס, כאמור, לישראל בשמו האמיתי ונרשם במשרד הפנים, עבד בעבודות מסודרות בחברות גדולות בשמו הוא, עדכן את פרטי כתובתו במשרד הפנים והגיש בשמו הוא תביעה למוסד לביטוח לאומי בגין תאונת עבודה – פרטים המעידים, לכאורה, כי העורר לא התנהל כאדם המבקש להסתתר ולהימלט מן הדין.

אכן, העורר שהוא גם בעל אזרחות ישראלית, כאמור – לא הזר לבלגיה לאחר שנודע לו על פתיחת החקירה הפלילית נגדו שם, לא התייצב למשפטו בבלגיה ולא

הסגיר עצמו מרצונו בעקבות הגשת בקשת ההסגרה. אלא שגם מעובדות אלה אין, לדעתי, להסיק בהכרח כי העורר מתכוון להימלט מן הדין. סבורני, כי ככל שלעורר יש טענות הגנה הנוגעות לטיב המעשים המיוחסים לו, אופים ומשכם, הרי שבגדרי ההכרעה בשאלת מעצרו עד תום הליכי ההסגרה נגדו – אין לזקוף לחובתו של העורר את ניסיונו להתגונן מפני האישומים המועלים כנגדו בבלגיה באופן הנוח לו ביותר (לרבות במסגרת הליכי ההסגרה המתנהלים נגדו כאן).

17. זה המקום להוסיף, כי מצאתי גם טעם טוב בטענת באי-כוח העורר לפיה לא היה מקום להסתמך באופן גורף על המלצות שירות המבחן, לנוכח קשיים לכאוריים הקיימים בתסקיר חלופת המעצר. כבר נפסק כי אין לצפות מנאשם כי יוותר על טענות ההגנה שלו בפני שירות המבחן בשלב תסקיר המעצר, ובוודאי שאין לקבוע כי אם אינו מודה – לא ניתן לאיין את מסוכנותו העולה מהאישומים נגדו באמצעות חלופת מעצר כלשהי (ראו: בש"פ 6826/10 עידו סמואל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 29.9.2010)). גם בחירתו של העורר שלא לחשוף בפני בני משפחתו את זהותו המינית ולהסתיר ממי שהיה בן-זוגו במשך תקופה ארוכה את מערכות היחסים שניהל, לכאורה, עם אחרים (לטענתו – בהסכמה) – אין בה, לדעתי, כדי לעמוד לעורר לרועץ בבחינת האפשרות העקרונית לשחררו לחלופת-מעצר.

18. זאת ועוד – אחרת. בתסקיר חלופת המעצר של שירות המבחן צוין: "באשר לחלופה המוצעת התרשמנו כי הערבים שפגשנו הינם אזרחים שומרי חוק, מנהלים אורח חיים נורמטיבי ומבינים את הנדרש מהם". עוד צוין בתסקיר, כי העורר גם הוא מבין את המיוחס לו, ואת נפקות ההליכים בפניהם הוא עומד. העותר אף התחייב שלא להפר את תנאי שחרורו לאור הבנתו את מורכבות מצבו ואת השלכות ההפרה עליו ועל בני משפחתו, שהקשר עימם משמעותי ביותר עבורו.

לנוכח התרשמות זו של שירות המבחן מהעורר ומהמפקחים המוצעים – קשה בעיני קביעת שירות המבחן לפיה: "עולה קושי בהמלצה לשחרר לחלופה המוצעת בנסיבות המקרה מאחר והערבים לא יוכלו למנוע באופן פיזי את הפרת התנאים וגם כשיודיעו על הפרה לגורמי החוק, תהליך האכיפה עשוי לארוך פרק זמן נוסף".

בהקשר זה עלי להעיר: חלופת מעצר אינה מספקת, לעולם, את הביטחון ההרמטי שניתן להשיג באמצעות מעצר מאחורי סורג ובריח. יחד עם זאת החקיקה והפסיקה מניחות כי לצורך העדפה של חלופת מעצר, די בכך שהחלופה תפחית

משמעותית בנסיבות את הסיכון הנשקף מן הנאשם (ראו החלטתי ב-בש"פ 6927/09 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.9.2009); וכך: בש"פ 11559/04 כהן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 23.12.2004); בש"פ 2663/09 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 29.3.2009)). על חלופת-המעצר להיות, איפוא, "אפקטיבית דיה" (לשון חברי, השופט ט' ג'ובראן ב-בש"פ 9106/09 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 15.11.2009)), ולספק "מענה נאות" לנושא המסוכנות, גם אם אין בכך משום מענה מוחלט והרמטי (ראו בהקשר זה, למשל, דברי חברי, השופט א' שהם ב-בש"פ 5669/12 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 27.7.12)).

יתרה מכך – כבר נפסק, כי כנגד "החשש המובנה" בהליכי הסגרה הכרוך בהתחייבותה הבינלאומית של המדינה לסייע בידי המדינה המבקשת – שומה על בית-המשפט לבחון האם ניתן להגשים את זכותו החוקתית של מבוקש-ההסגרה לחרות ממעצר בטרם הוכרו כבר-הסגרה (ובטרם הוכרע דינו), תוך צמצום מירבי – גם אם לא איון – של האפשרות להימלטות (ראו: דברי חברי השופט א' רובינשטיין ב-בש"פ 3967/12 היועץ המשפטי לממשלה נ' אלכסנדר בולטיאנסקי (לא פורסם, 21.5.2012; להלן – עניין בולטיאנסקי), בפסקה טו'; עיינו גם: עניין מאיו). הנה כי כן, מקובלת עלי בהקשר זה טענת באי-כוח העורר, כי שלילה גורפת של החלופה שהוצעה מן הטעם ש"הערבים לא יוכלו למנוע באופן פיזי את הפרת התנאים", אינה מידתית, בנסיבות העניין, ופוגעת מעבר לנדרש בזכויותיו של העורר, במיוחד שהליכי ההסגרה פה עלולים להתארך זמן רב.

19. ודוק: גם אם סבר בית-המשפט קמא הנכבד, כי לא די בחלופה שהוצעה, או בתנאיה, על מנת להשיג, בנסיבות העניין, את תכליות המעצר באמצעים שפגיעתם בחירות העורר פחותה, עדיין ניתן – וצריך, לדעתי – לבחון את האפשרות "להדק" אותה באמצעות תנאים מגבילים נוספים טרם שזו נדחית כליל (ואף תוצאה אחרונה זו אפשרית ואולם רק בעקבות הבדיקה הפרטנית). תנאים אלה יכולים לכלול, בין היתר (בנוסף להגבלות, כפי שפורטו בפסקה 4 שלעיל), גם: הפקדת מזומן נכבדה, ערבות עצמית וערבויות של צדדים שלישיים (בני-משפחה ושאינם בני-משפחה) בסכומים גבוהים במידה מספקת, כך שיוכלו לשמש גורם מרתיע מפני הימלטות ויגשימו את תכלית החלופה; הפקדת דרכון והוצאת צו עיכוב יציאה מהארץ עד למתן החלטה בבקשת ההסגרה; התייצבות בתחנת משטרה, או ביקורי משטרה במקום שבו שוהה המבוקש בתנאי "מעצר בית" (ראו למשל: דברי חברי, השופט ע' פוגלמן ב-בש"פ

6434/10 היועץ המשפטי לממשלה נ' רוזי בן חיים (ביטוח) (לא פורסם, 31.8.2010); כן עיינו: עניין בולטיאנסקי וכן עניין יובל).

20. לאור האמור לעיל, בשקללי את כלל נסיבות המקרה ואת האיוון הנדרש בין כל הזכויות והאינטרסים הנוגדים, סבורני כי המקרה הנדון איננו מסוג המקרים שבהם מוצדק לשלול בפועל את ההיתכנות של האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר, טרם בדיקתה לפרטיה, מה גם שלצורך זה נתבקשה מלכתחילה הכנת תסקיר חלופת מעצר. לדידי, יש, איפוא, מקום לברר האם יתכן וניתן להשיג, בנסיבות המקרה הנדון, את תכליות המעצר, גם באמצעים שפגיעתם בחירות העורר פחותה ממעצר מאחורי סורג ובריח. דבר זה צריך להיבדק לגופו אל מול כל החלופות (לרבות אי-שחרור), תוך התרשמות ישירה של בית-המשפט מהמשמורנים ומהתנאים המוצעים – ואין אני קובע כאן כל מסמרות לגבי התוצאה. אשר על כן, הערר מתקבל באופן חלקי, במובן זה שהתיק יוחזר לבית-המשפט קמא הנכבד, כדי שיבחן – לגופו של עניין – את ההיתכנות של האפשרות לשחרר את העורר לחלופת-מעצר הדוקה בתנאים מגבילים, ויחליט במכלול כטוב בעיניו, בשים לב לשיקולים שנמנו לעיל.

ניתנה היום, י"ט בטבת התשע"ג (1.01.2013).

ש ו פ ט